

DANIELLE
CARSON

Under
SURVEILLANCE

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2023 Danielle Carson

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 1506 4

ISBN 978 94 027 6869 5 (e-book)

NUR 343

Eerste druk in deze uitgave december 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Trigger warning: dit boek bevat scènes waar emotionele en fysieke mishandeling in voorkomen.

Hoofdstuk 1

Keith

Schuilend voor de regen zit ik in mijn auto, een paar meter verwijderd van de bar waar ik gewoonlijk met mijn vrienden naartoe ga. Vanavond ziet het ernaar uit dat ze allemaal te druk zijn met hun liefdesleven om ergens anders tijd voor te hebben. Het enige minpunt aan single zijn.

Ik staar naar de dikke druppels die in rap tempo na elkaar op de voorruit terechtkomen. Wat een bagger weer, zeg.

Mijn telefoon in mijn hand trilt voor de tweede keer in vijf minuten door een binnenkomende oproep.

Ik trek mijn wenkbrauw op als ik zie wie me belt, tik op het groene icoontje en druk de telefoon tegen mijn oor. ‘Ben je mijn zusje nu al zat?’ is mijn begroeting.

‘Alsof dat ooit zal gebeuren,’ lacht Nick Ryder, mijn beste vriend, NYPD-partner én sinds een paar weken ook mijn zwager. ‘We zijn net uit eten geweest en op de terugweg naar het resort stuitten we op een winkelstraatje. Je kunt wel raden waar Violet nu is.’

‘Het zal ook eens niet,’ zeg ik hoofdschuddend. Mijn zusje heeft een serieuze shopverslaving.

Nick grinnikt. ‘Hoe is het daar?’

‘Saai.’

‘Saai? Het is vrijdagavond. Gewoonlijk zitten we dan in Shooters en van wat ik op de achtergrond hoor, ben je daar nu niet.’

Ik zucht en kijk naar de lucht waar de regen nog altijd met bakken uit de hemel komt. ‘Daar is nu weinig lol aan. Jij bent er niet en Greene heeft net ook al afgebeld.’

‘Ik mag hopen dat je meer vrienden hebt dan Allison en ik.’

Ik rol met mijn ogen en zeg: ‘Geniet jij nou maar van je huwelijksreis in de Caraïben en doe mijn zusje de groeten.’

‘Genieten doen we zeker...’

Ik hoor de dubbele betekenis in zijn stem, waardoor ik mijn neus op trek.

Toen ik ontdekte dat mijn beste vriend wat met mijn zusje had, was ik daar op z’n zachtst gezegd niet blij mee. Het kostte me dan ook heel wat tijd om het te accepteren. Nu ben ik opgelucht dat Violet iemand heeft gevonden die letterlijk voor haar door het vuur zou gaan – ze verdient immers niet minder. Maar dat betekent niet dat ik elk detail van hun relatie onder mijn neus geduwd wil krijgen.

‘Dat geloof ik, eikel. Hou de details alsjeblieft voor je.’

‘Je bent ook zo makkelijk te stangen,’ lacht hij.

Na nog een paar woorden te hebben gewisseld, verbreek ik de verbinding. Ik gooi mijn telefoon naast me op de passagiersstoel en werp weer een blik naar buiten. Ik heb twee opties: of thuis gaan zitten kniezen, of de bar induiken met een aantal collega’s en nog wat van deze avond maken.

Ik besluit het laatste te doen.

Met frisse tegenzin stap ik mijn Jeep uit, de stromende regen in. Ik probeer mezelf tegen de zware regenval te beschermen door mijn leren jack boven mijn hoofd te houden en steek zo de drukke straat over. Tegen de tijd dat ik de deur van de bar heb opengetrokken, ben ik zo goed als natgerend. In het halletje schud ik de regendruppels van mijn jack. Ik slinger hem over mijn schouders als ik door het nachtblauwe fluwelen gordijn de bar betreed.

Mijn blik dwaalt door de bar, waar het redelijk druk is. Dat is vaak het geval op de vrijdagavond. Vaak tref ik hier ook mijn zusje met haar vriendengroep, maar aangezien Violet op huwelijksreis is, is zij hier natuurlijk niet te bekennen. Hetzelfde geldt voor haar vrienden, want ook hen zie ik hier niet.

Mijn aandacht vestigt zich op het groepje mannen dat aan de raamkant op een ronde bank zit. Ik slenter die kant op en word als eerste opgemerkt door een van de mannen die mijn kant op gedraaid zit.

‘Hé, Young,’ groet Tate Connor, een van de geüniformeerde politieagenten in ons bureau.

Zijn partner, Jimmy Bennett, zit naast hem en knikt me vriendelijk toe.

Met die twee gasten kan ik altijd wel goed opschieten. De andere twee die bij hen aan tafel zitten niet zozeer.

Ik schuif naast Tate op de bank, die me een flesje bier aanreikt zodra ik zit, en geef een kort knikje naar de twee mannen tegenover me: mijn collega-rechercheurs Alex Lopez en Jake Watson.

De twee, waarmee Nick, Allison en ik nog wel eens mee in de clinch liggen, geven me eveneens een knikje en daarmee hebben we onze beleefdheden voor vandaag weer gehad.

Ik richt me op het gesprek dat gaande was voordat ik erbij kwam zitten, dat over de Knicks-wedstrijd van gisteravond ging, en neem ondertussen een slok van mijn bier.

Na een tijdje merk ik dat Tate zijn aandacht niet langer bij onze groep heeft.

‘Waar zit je naar te staren?’

Hij knikt richting de bar. ‘Ze komt me bekend voor, maar ik kan haar niet helemaal plaatsen.’

Ik volg zijn blik naar een zeer aantrekkelijk vrouw die aan de bar zit. Ze lijkt incognito te willen zijn door de grote zonnebril die ze draagt. Ze moet wel bekend zijn. Waarom zou je anders een zonnebril hierbinnen dragen?

‘Een van je scharrels?’ zeg ik gekscherend.

Tate snuift. ‘Ik denk dat ik me dat wel zou herinneren. Ik heb haar eerder gezien, maar ik kan mijn vinger er niet op leggen.’

‘Vraag het haar, zou ik zeggen,’ plaagt Jimmy hem.

Tate, die door zijn grote bouw en scherphoekige gezicht overkomt als een zelfverzekerde man, kruipt nog net niet onder de tafel door ons geplaag.

Lachend sla ik tegen zijn schouder. ‘Zal ik je dan maar laten zien hoe het moet?’

Ik kom in de benen en zet koers naar mijn doelwit, die in alle rust van haar drankje zit te genieten. Volgens mij heeft ze niet in de gaten wat voor invloed ze heeft op de bezoekers van deze bar, die vanavond bijna allemaal mannelijk zijn. Vele ogen zijn op haar gericht, maar ik lijk de enige met ballen te zijn die op haar durft af te stappen.

Nonchalant leun ik met mijn elleboog op de bar naast de blondine en vraag: ‘Wat doet een prachtig vrouw als jij in een bar vol met ruige kerels?’

Misschien overdrijf ik licht wat betreft de ruige kerels, maar het werkt wel.

Ze draait haar hoofd naar me toe en ik zie dat ze vanachter haar zonnebril haar ogen kort over me heen laat glijden voor ze me aankijkt. De mondhoeken van haar gestifte lippen, die bijna dezelfde kleur hebben als de rode wijn die ze drinkt, trekken een fractie omhoog. ‘Is dat je beste *pick up line*?’

Ik grijns. ‘Ik heb een heel arsenaal. Wil je er nog een paar horen?’

‘Ik bespaar mezelf liever die marteling.’

Ze intrigeert me nu al. Ik vraag me af wat een vrouw als zij hier helemaal alleen doet.

Mijn hand vliegt naar mijn hart. ‘Oef, je kwetst me, *milady*.’

‘Zo te zien kan je wel tegen een stootje.’ Ze werpt een blik over haar schouder naar de tafel waar mijn collega’s zitten. ‘En ik zou jullie niet als ruig omschrijven.’

‘Is dat zo?’ vraag ik geamuseerd. ‘Hoe zou je ons dan omschrijven?’

‘Volgens mij zitten er onder al die spieren hele kleine hartjes verborgen. Ik gok dat een aantal van jullie best wel een beetje macho zijn, maar

alleen als het gaat om vrouwen versieren.’ Haar ogen gaan terug naar mij. ‘En sommige van jullie zijn best sexy.’

‘Sexy, huh?’

‘Dit is vast niet de eerste keer dat je dat van een vrouw hoort.’

‘Kan ik hieruit opmaken dat je mij sexy vindt?’

Ongegeneerd laat ze haar blik over me heen glijden. Dan bijt ze op haar onderlip en wendt ze haar blik van me af.

Aha, dus er schuilt wel iets van verlegenheid onder al dat zelfvertrouwen dat ze uitstraalt.

Tevreden met haar reactie vraag ik: ‘Mag ik bij je komen zitten?’

Ze richt haar blik weer op mij en lijkt even in tweestrijd te zijn met zichzelf. Uiteindelijk zegt ze: ‘We zouden ook nog ergens anders een drankje kunnen doen. Ergens waar de priemende blikken van je vrienden niet op ons gericht zijn.’

Haar toon en blik maken het maar al te duidelijk dat ze alles behálve een drankje met me wil doen. Dus deze avond wordt uiteindelijk toch nog interessant.

Ik gebaar naar buiten en zij stemt met een kort knikje in. Terwijl ze het laatste beetje van haar wijn opdrinkt, loop ik terug naar mijn collega’s om gedag te zeggen.

‘Ze heeft je afgewezen, hè?’ lacht Alex.

Ik trek mijn wenkbrauw op. ‘Je denkt dat ik er zo graag vandoor ga als ze me zou hebben afgewezen?’

‘Jezus,’ mompelt Tate tegen Jimmy. ‘Hoe weet hij ze toch elke keer te strikken?’

Jimmy gniffelt. ‘Hij is niet voor niks de grootste vrouwenversierder van het district.’

Ik grijns en pak mijn leren jack. ‘Het volgende rondje is van mij.’

Ik gooi een twintigje op tafel voor ik met een kort saluut afscheid van ze neem. Onder het gegrinnik van mijn collega’s loop ik naar de uitgang, waar mijn net gescoorde date al staat te wachten.

Onder het heldere licht van de spotjes in het plafond neem ik haar eens goed in me op. Haar goed gevormde lijf is wat mijn aandacht als eerste trekt. Het tweede is haar kleding. Niet alleen matcht de strakke jurk, die haar gebruide schouders bloot laat en een diepe V-hals heeft, met de kleur van haar lipstick. Het kledingstuk schreeuwt tevens luxe. Hetzelfde geldt voor haar handtas. Die tas kost minstens vijfduizend dollar. Dat weet ik ook alleen maar omdat Violet net zo'n tas heeft. Bij die tas zit zelfs een verzekering voor als er iets mee gebeurt.

Wat is het toch met vrouwen en tassen? Hetzelfde geldt trouwens voor schoenen – en van wat ik kan zien bespaart deze dame ook op dat vlak geen kosten.

Wie is deze mysterieuze vrouw? Tate dacht haar al ergens van te herkennen. Als ze geen beroemdheid is, heeft ze misschien wel een vooraanstaande functie in de stad. Afgaande op alle merklabeis van haar outfit moet ze zich wel begeven onder de elite van Manhattan. Ik kan me alleen niet herinneren dat ik haar ooit bij een liefdadigheidsevent heb gezien. Een vrouw als zij zou mij zéker zijn opgevallen. Nou probeer ik dat soort evenementen waar je verplicht een smoking moet dragen zoveel mogelijk te vermijden – als Violet me tenminste niet meesleept – dus de kans is aan-nemelijk dat wel elkaar tot nu toe gewoon zijn misgelopen.

Ze intrigeert me met de seconde meer.

Ik open de deur en zie dat het niet meer zo hard regent als een uur geleden. 'Mijn auto staat aan de overkant,' zeg ik over mijn schouder tegen haar. 'Wil je mijn jack gebruiken tegen de regen?'

'Ik laat me niet afschrikken door een paar druppels regen.' Met die woorden loopt ze voor mij uit de motregen in.

Met twee passen heb ik haar ingehaald en samen steken we de weg over naar mijn auto. Daar hou ik de deur van mijn Jeep voor haar open en steek galant mijn hand uit.

'Een man met manieren,' zegt ze met een verleidelijke blik en ze neemt mijn hand aan. 'Dat bevalt me wel.'

‘Die manieren kunnen elk moment uit het raam vliegen als je me zo blijft aankijken,’ zeg ik als ik haar de auto in help.

‘Dat bevalt me *nóg* meer.’

Ik dacht dat ik skills had als het op flirten aankwam, maar zij weet met een paar woorden en broeiende blikken al het bloed in mijn lichaam naar beneden te laten stromen. ‘Ik hoor het al: jij zorgt voor problemen.’

‘Het ligt er maar net aan hoe erg je in de problemen wilt komen,’ zegt ze met een knipoog.

Ik schud grijnzend mijn hoofd en sluit het portier aan haar kant voor ik om de auto heen loop naar de bestuurderskant.

‘Waarheen?’ vraag ik zodra ik achter het stuur zit.

‘Maakt niet uit. Zolang we er maar snel zijn en het afgelegen is – voor zover dat kan in deze stad.’

Damn. Oké.

Ik doe een snelle calculatie in mijn hoofd. Het is zeker twintig minuten rijden naar mijn penthouse en volgens mij duurt dat voor ons beiden veel te lang. In een fractie van een seconde maak ik een beslissing en dan start ik de auto.

Als we na een paar minuten een kleine parkeerplaats oprijden die, op het licht van één lantaarnpaal na, gehuld is in duisternis, is mijn spanningsboog strak gespannen. Het kostte me de nodige wilskracht om tijdens de korte rit mijn handen op het stuur te houden. Er is nog geen woord tussen ons gevallen sinds we bij de bar zijn weggereden en afgaande op de gespannen blik op het bloedmooie gezicht van mijn metgezel, wil zij net als ik weinig tijd verspillen aan woorden.

Mijn vermoeden wordt bevestigd als ik de Jeep parkeer. De auto staat nog niet op de handrem of ze kruipt al op mijn schoot.

Shit, ze is gretig. Dat bevalt me wel.

Mijn handen belanden op haar heupen en ik trek haar nog dichtër naar me toe. Ze lijkt even te twijfelen, maar dan zet ze haar zonnebril af

en gooit die op de bijrijdersstoel. Lipbijtend ontmoet ze voorzichtig mijn blik. Een paar hazelnootkleurige ogen kijken me aan, donker van verlangen. Haar ogen zijn prachtig, maar zelfs met deze onthulling zou ik niet weten waar ik haar van zou kunnen kennen.

Wanneer ze haar ogen op mijn mond richt, is het gedaan met mijn wilskracht.

Ik leg mijn vingers in haar nek en trek haar krachtig naar me toe. Onze monden vinden elkaar in een hongerige zoen. Haar lippen smaken zoet, ongetwijfeld van de wijn die ze eerder aan het drinken was.

‘Hoe heet je?’ mompel ik tegen haar lippen.

‘Niet belangrijk,’ zegt ze ademloos en ze kust me opnieuw.

‘Hallo mevrouw Niet Belangrijk, ik ben-’

Ze kapt me af door haar hand over mijn mond te leggen, haar blik ineens serieus. ‘Ik wil je naam niet weten. Dit is iets eenmalig. Hierna zien we elkaar nooit meer, dus doe me een plezier en laten we gewoon doen waarvoor we hier zijn.’

Ik grijns. ‘Zoals je wenst, schoonheid.’

Ze is al druk bezig om mijn broekriem los te maken en geeft mij vrij toegang om de ceintuur van haar jurkje te ontknopen. Mijn uitzicht wordt nog beter wanneer ik haar lingerie onthul, dat bestaat uit een extreem sexy zwart kanten setje. De dunne stof om haar volle borsten doet weinig om haar opwinding te verbergen. Haar harde tepels duwen tegen het zwarte kant aan.

Ik strijk met mijn vingertoppen over haar borst en duw de dunne stof opzij. Ik buig me naar haar toe en als ik haar tepel in mijn mond neem, ademt ze scherp in. Met mijn tong plaag ik haar, waardoor ze onrustig heen en weer beweegt. Tevreden grijns ik tegen haar zachte huid. Ik plaag haar nog eenmaal voor ik mijn weg naar haar hals kus.

Ondertussen heeft mijn metgezel mijn broek al losgemaakt en duwt ze de stof van mijn zwarte boxer naar beneden. Mijn erectie springt vrij en laat duidelijk blijken dat ik geen minuut langer meer wil wachten.

‘Dashboard,’ mompel ik tegen haar hals.

Ze leunt opzij en haalt een vierkante, zilverkleurige verpakking uit het dashboard. Ik wil het van haar overnemen, maar ze verrast me door die zelf open te scheuren en de condoom over mijn erectie te rollen. Die actie zorgt ervoor dat ik me nauwelijks nog kan bedwingen. Ik moet haar nu om me heen voelen anders wordt dit een heel kort pleziertje.

De blonde godin op mijn schoot denkt daar gelukkig hetzelfde over. Ze duwt het kant van haar slipje opzij en laat zich voorzichtig op me zakken.

‘Fuck, je voelt zo goed,’ breng ik schor uit als ze de laatste centimeter van me in zich laat verdwijnen.

Met haar lippen tegen de mijne begint ze langzaam op en neer te bewegen. ‘Ik kan hetzelfde over jou zeggen.’

Ik lach hees en leg mijn handen op haar heupen.

‘Oké, genoeg gepraat.’ Ze vouwt haar handen om mijn gezicht en drukt haar mond op de mijne.

Het wordt een halfslachtige kus terwijl we een ritme proberen te vinden. Ik begeleid haar heupen met mijn handen op en neer en kom haar tegelijkertijd tegemoet door mijn heupen omhoog te duwen. Als we een ritme hebben gevonden, voer ik het tempo iets op.

Haar hoofd valt naar achteren met een kreun. ‘O, god...’

Ik duw mijn hand in haar blonde haar breng onze lippen weer bij elkaar. Ze kreunt tegen mijn lippen als ze nu al om me heen beginnen te verstrakken. Ze had dit onderonsje duidelijk nodig.

Als ik onze zoen verbreek, kan ik aan haar gezicht aflezen dat ze wanhopig tegen haar climax vecht. ‘Laat je gaan.’

Ze schudt verwoed haar hoofd. ‘Nog niet.’

O, nee? Dat zullen we nog weleens zien.

Ik laat mijn hand tussen ons in glijden en begin haar clit te masseren.

‘Fuck...’ Haar hoofd valt op mijn schouder, maar ze blijft eigenwijs tegen haar naderende orgasme vechten.

‘Kijk me aan,’ zeg ik schor. ‘*Baby*, kijk me aan.’

Ze heft haar hoofd waardoor ik recht in haar prachtige ogen kan kijken, die glazig staan van lust. Ik oefen nog wat meer druk uit en dat lijkt het laatste zetje te zijn dat ze nodig heeft. Haar lippen wijken van elkaar terwijl ze schokkend klaarkomt.

Fuck, dat is zo sexy.

Als ze weer lijkt terug te keren van haar high, begin ik het tempo pas echt op te voeren. Mijn metgezel grijnst tevreden en neemt mijn gezicht in haar handen om me weer te zoenen terwijl ze haar heupen meebeveegt.

Als ik haar nog iets dichterbij me toe trek, hapt ze naar adem en rollen haar ogen naar achteren. Ik voel me oppermachtig nu ik weet dat ik haar g-spot heb gevonden. Ze zet haar nagels in mijn schouders en ik voel dat haar tweede orgasme niet ver weg meer is. We blijven elkaars blik vasthouden terwijl onze ademhaling steeds oppervlakkiger wordt. Na nog een aantal keer stoten vind ik mijn ontlading en ik voel haar op hetzelfde moment wederom verstrakken.

Hijgend blijven we zo zitten tot onze hartslagen weer enigszins bedaard zijn.

‘*Fucking hell*,’ mompel ik nog altijd lichtelijk buiten adem. ‘Dat was... Ik heb er niet eens woorden voor.’

Ze grinnikt zachtjes.

Ik duw een pluk van haar blonde haar uit haar gezicht en omvat haar wang met mijn hand terwijl ik haar aankijk. ‘Zeg me alsjeblieft hoe je heet.’

Ze bijt even op haar lip en schudt dan haar hoofd. Naast vastberadenheid zie ik nu echter ook iets anders in haar ogen – iets treurigs.

Een lichte frons vormt zich op mijn voorhoofd. Ik vraag me af waarom ze er zo op tegen is om me haar naam te geven. Moet ik haar kennen? Is ze actrice, presentatrice of influencer die niet wil dat ik naar de pers stap?

Ze duwt zich omhoog en gaat weer in de rijdersstoel zitten. Zwijgend maakt ze de ceintuur van haar jurkje vast. Zelf fatsoeneer ik me ook.

‘Ik moest maar eens gaan,’ zegt ze wanneer ze er weer onberispelijk uitziet, alsof de afgelopen minuten nooit gebeurd zijn.

‘Laat me je thuis brengen.’

‘Dat is niet nodig,’ zegt ze snel.

Ik kijk naar de duisternis van de parkeerplaats. Geen denken aan dat ik een vrouw op dit tijdstip alleen door de straten van New York laat lopen. ‘Ik sta erop, dus—’

Ze kapt me af met een kus en fluistert tegen mijn lippen: ‘Bedankt voor vanavond.’

Even ben ik beduusd door haar actie en woorden, maar als ze naar de klink van het autoportier reikt, kom ik weer bij zinnen.

Zachtjes pak ik haar pols vast, waardoor ze zich langzaam weer naar me toe draait.

‘Alsjeblieft,’ smeek ik. ‘Vertel me hoe je heet.’

Ik kan deze geweldige vrouw toch niet zomaar laten verdwijnen zonder te weten hoe ze heet?

‘Katie,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Mijn naam is Katie.’

Ze drukt haar lippen nogmaals kort op de mijne en gooit dan het portier open. Als ze is uitgestapt knipoogt ze naar me en gooit ze de deur dicht. Ik kijk toe hoe ze wegloopt en door de duisternis wordt opgeslokt.

Katie.

De volgende middag sta ik in de kantine van het politiebureau naar het koffieapparaat te staren. Terwijl de machine mijn mok langzaam vult met het zwarte goud, zijn mijn gedachten bij Katie. Dat zijn ze al sinds het moment dat ze in de duisternis verdween na onze verhitte rendez-vous. Het gebeurt me zelden dat een vrouw me zo bij blijft.

Ik krijg een por in mijn zij. Als ik naast me kijk zie ik dat collega en goede vriendin Allison Greene me met een veelzeggende grijns in zich opneemt.

Ik richt mijn blik weer op het koffieapparaat. ‘Wat is er?’

‘Vertel op,’ zegt ze.

‘Wat?’

‘Je bent al sinds vanochtend aan het grijnzen als een idioot. Wie is ze?’

Het koffieapparaat geeft met een piepje aan dat het klaar is, dus pak ik mijn volle mok en loop langs Allison heen. ‘Gaat je niks aan, nieuwsgierig aagje.’

‘O, dus deze is een kanshebber, hè?’ roept ze me lachend na.

Ik rol met mijn ogen en loop richting de deur van de kantine. Net als ik Allison in haar sop wil laten gaarkoken en koers wil zetten naar mijn bureau, loop ik bijna tegen iemand aan.

‘O! Het spijt me,’ zegt de vrouw.

Die stem...

Ik kijk omlaag en ontmoet dezelfde hazelnootbruine ogen die me gisteravond nog vol lust en verlangen hebben aangekeken. Maar vandaag is ze een stuk degelijker gekleed en is haar haar bruin, in plaats van blond. Droeg ze gisteravond een pruik?

Verbaasd staar ik haar aan. ‘Katie? Wat doe jij nou hier?’

Haar ogen worden groot van schrik als ze doorheeft dat ik voor haar sta.

Hm, blijkbaar is ze hier niet voor mij. Helaas.

‘Zit je in de problemen?’ vraag ik. ‘Ofben je hier om iemand te zien?’

‘Ik...’ Ze valt stil als er een paar meter achter haar gelach klinkt. Met een recht ze haar rug en vouwt ze haar handen voor zich alsof ze op het punt staat de president te ontmoeten.

Ik frons en mijn blik gaat naar de persoon die deze kant op komt lopen en met onze hoofdinspecteur in gesprek is.

O, fantastisch. Die klootzak van een Jack Monroe is er ook.

Dat hij de burgemeester van deze stad is, betekent nog niet dat ik hem mag. Ik heb altijd een onbehaaglijk gevoel als hij in de buurt is. Niet dat ik op mijn werk vaak met hem in aanraking kom – daar ben ik niet belangrijk genoeg voor. Maar als Violet me mee weet te sleuren naar een benefietgala of een ander liefdadigheidsevent, dan is hij daar vaak ook. En altijd hangt er een aura van macht en arrogantie om hem heen. Vandaag is niet anders.

Katie houdt zich nog altijd muisstil en lijkt zich alles behalve op haar gemak te voelen.

‘Ah, rechercheur Young.’ Jack begroet mij met een knikje en schuift zijn arm om het middel van Katie. ‘Ik zie dat je al kennis hebt gemaakt met mijn vrouw.’

Pardon, zijn vrouw?

Ga je me nu vertellen dat deze godin, die de afgelopen uren mijn gedachten compleet heeft gedomineerd, de vrouw van de burgemeester is?

Fuck.